

Съ исклении ръкъ Царицы Галловъ.

Ч С Д О 11.

Былъ оў Галлии некој Царь, прѣва жена мѣ оўмрѣла, шо мѣ є была родила єдна дщерка, многъ красна и прилична дѣвица: и нарекли имене Марія: и по това после царотъ се ѿженилъ пакъ за дружга и та же была многъ хъбава, ама колькъ со снага хъбава, толкъ созъ душата лошай гръбъ и за вида, сакала, да нѣма дружга жена како нѣа хъбава, и видела нѣзина пасторка, За шо кѣ да видѣ похъбавашъ неѣ, и а научилъ діаболъ, да а оубие, и ѿшиелъ Царо далекъ, она тогиша нашла време и рекла на єдинъ измеръ: сакамъ, да ми оучинишъ єдна любовь, ама никој да не знае, и нѣмъ, да ти дадемъ, шо ти є найміа: а она се заклѣла, да оучини това, шо кѣ да мѣ рече: тогиша мѣ она говорила: Прѣвата жена царева родила ѿвѣ дѣвойка, ама не є созъ неғѡ, ами созъ некој дружъ човѣкъ болъ, За шо є шлошъ татко; За това и она се лошо чини, сака да посрамоти щарский домъ, оутро да а земешъ и јечи и, како да а водишъ на тифричъ, и ѿ види а оў планината, да а оубиешъ; и за нишанъ да и ѿсе чешъ рѣките, да ги донесешъ: и оў полъ нѣцъ и собудила царичата дѣвойката и и рекла: иди Маріе напредъ, и а по саҳатъ после кѣ дойдемъ по тебѣ, и таќа а качили на єдна кола, и а завели оў пъстъина, а она се сѣтила, За шо є лажа, ѿ шо была многъ разумна, и се бояла ѿ Бгъа, и се дигнала и погледнала на него, и се молила со слези, и говорила: Влчице моѧ Бгъе, и не мѣмъ дружга помощница, салътъ благодать твоѧ, и да имъ платишъ на тѧ, шо чинатъ неправо, а тѧ, шо а водише, рекле: не бойсе, не ти чиниме нішо, а она говорила: За шо мѣ лажете, маشهха моѧ мѣ излагала, и мѣ далъ на ваши рѣки, да мѣ оубите, ама се надеамъ, да